

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 387/2013/6. szám

A Kúria a Nemzeti Szakszervezet a Dolgozókért, az Aktívakért és a Pártfogoltakért (ügyintéző: Dr. ... jogi ügyvivő, **cím**) által képviselt Felperes neve(**Felperes címe**) felperesnek a Dr. ... jogtanácsos által képviselt Nógrád Megyei Rendőrfőkapitány (3100 Salgótarján, Rákóczi u. 40.) alperes ellen rendőri intézkedés elleni panasz ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. március 19. napján kelt 1.K.26.929/2013/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.26.929/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A rendőr foglalkozású felperessel szemben 2012. január 29. napján, **B.** város belterületén, a ... szórakozóhely előtti nyílt területen rendőri intézkedésre került sor. Ennek során a - korábbi hangoskodásra kiérkező - rendőrpáros egyik tagja a felperest igazoltatta, és mivel a felperes a rendőri intézkedésnek ellenszegült, vele szemben testi kényszert alkalmazott. A felperes az intézkedés ellen panaszt nyújtott be arra hivatkozva, hogy az intézkedő rendőrök nevüket, azonosító számukat, az intézkedés célját nem közölték, vele szemben jogszerűtlen, aránytalan kényszerítő eszközt alkalmaztak, az intézkedés befejezésekor a panasztétel lehetőségéről nem tájékoztatták.

A panaszt Balassagyarmat Rendőrkapitánya 2012. március 7. napján kelt, 12020-105/2-9/2012/P. számú határozatával - hivatkozva a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13.§ (1), 19.§ (1), 20.§ (2) és 92.§ (1) bekezdéseire, valamint a Rendőrségi Szolgálati Szabályzatról szóló 30/2011.(IX.22.)BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 4.§ (3), 5.§ (1) és 40.§ (1) bekezdéseire, valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 53.§ (3) és 68.§ (1) bekezdéseire - elutasította. A felperes fellebbezése nyomán eljáró Nógrád Megyei Rendőrfőkapitány 2012. április 26. napján kelt, 12000-105/5-5/2012.P. számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta. Határozatának indokolása szerint a kiérkező rendőrök - a helyzet értékelése alapján - joggal feltételezhették, hogy fennáll a veszélye annak, hogy valaki, esetleg éppen a panaszos észrevétlenül távozni akar. Ennek okán azonnal megkezdték az igazoltatást, mely során a ruházatukon jól látható névtábla, azonosító szám és rendfokozat alapján beazonosíthatóak voltak. A jelenlevők és a rendőrök beszámolójából kitűnik, miszerint a felperessel szemben fizikai erőszak, testi kényszer alkalmazása nem történt, erről maga a panaszos sem tett jelentést parancsnokánál. A panasztétel jogáról való tájékoztatás pedig azért maradt el, mert az intézkedés befejezésekor a panaszos már nem volt a helyszínen. Összességében a felperessel szemben alkalmazott intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint - az eljárása során meghallgatott tanúk nyilatkozata alapján - a rendőr foglalkozású felperessel szembeni intézkedés szükséges volt. Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az intézkedő rendőrök nevüket, azonosító számukat, az intézkedés célját nem közölték, ugyanakkor a felperes ellenszegülése kellően indokolta a szintén bizonyítást nyert arányos testi kényszer alkalmazását, amely így nem volt jogsértő. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy elmaradt a panasztételi lehetőségről való tájékoztatás is, ez azonban nem eredményezett jogsértést, mivel a rendőr foglalkozású felperes tisztában volt ezen jogával, és élt is vele.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, keresetének helytadó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogsértő módon, a teljes körűen megállapított tényállással ellentétes döntést hozott, nem foglalkozott Ket. 2.§ (3) bekezdésével kapcsolatos felvetéseivel. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a panasz kivizsgálása során csak a felperessel szemben állókat

hallgatták meg, ugyanakkor őket nem „priorálták”. Előadta, hogy amennyiben igaz lenne, hogy megtagadta az igazoltatást, akkor elő kellett volna állítani őt. Vitatta, hogy a rendőri intézkedés célját azért nem lehetett vele közölni, mert a helyszínt idő előtt elhagyta, továbbá azt is, hogy rendőri foglalkozása a panasztétel lehetőségéről való kioktatást feleslegessé tenné.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott, jogszerű döntést hozott.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá.

A Kúria álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök nevüket, azonosító számukat nem közölték, ugyanakkor egyetértett azzal, hogy az eset körülményei, így a nagy létszámú jelenlévő, a felperes távozási szándéka, illetőleg az, hogy felperes a kitűzőről végül is tájékozódhatott, az amúgy indokolt igazoltatást (Rtv. 29.§ (1)-(2) bekezdései), mint intézkedést a fentiek nem tették jogsértővé. A Kúria osztja az elsőfokú bíróság azon véleményét is, hogy a felperessel szemben testi kényszer alkalmazására került sor, azonban ennek oka a felperes ellenállásával, az együttműködés teljes hiányával - különös tekintettel a felperes foglalkozására - kellő magyarázatot nyert. Így e vonatkozásban az intézkedés teljességgel jogszerűnek értékelhető, mivel az arányos és szakmailag is megfelelő volt. A Kúria nem ért egyet ugyanakkor az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperes rendőri foglalkozása a panasztétel lehetőségéről való kioktatást feleslegessé tenné. A panasz lehetőségéről az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni kell, függetlenül annak foglalkozásából adódó jól informáltságától. E körben megjegyzi a Kúria, hogy ennek elmaradása nem igazolható az intézkedés alá vont távozásával, mivel csak engedéllyel, a rá vonatkozó intézkedés befejezése után távozhatott el, önkényes távozása pedig nem nyert alátámasztást.

A Kúria álláspontja szerint a jogorvoslati jogról való tájékoztatás elmaradásának jelentőségét, az alapvető jogokra vonatkozó kihatását az ügy egyedi körülményei befolyásolják. A fentiek miatt nem értékelte a Kúria ezen eljárási hibát az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére okot adó tényként, mivel a felperes alapvető jogai (Rtv. 92.§ (1) bekezdése) nem sérültek, hiszen élt a jogorvoslat lehetőségével, a tájékoztatás hiánya az egyedi esetben alapjogsérelemmel nem jár.

A fentiek tükrében megalapozatlan a felperesnek a Ket. alapelveinek sérelmére történő hivatkozása is, melyet csak állított, de alátámasztani nem tudott.

Végül megjegyzi a Kúria, hogy a felperes által vélelmezett, a többi résztvevővel kapcsolatos intézkedés során állítólagosan megvalósult eljárási hibák nem a per tárgyát képező panaszeljárásra tartozó kérdések, így a Kúria ezek vonatkozásában nem foglalt állást.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2013. december 4.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró